

Petr Gruber

Na zemi peklo, na nebi smrt

Byli mladí a ochotní bojovat za ideály svého vůdce.
A pak přišel Stalingrad.

machart

Petr Gruber

Na zemi peklo, na nebi smrt

Byli mladí a ochotní bojovat za ideály svého vůdce.
A pak přišel Stalingrad.

Cui nasci contigit, mori restat.
Kdo už se narodil, tomu zbývá zemřít.

Seneca ml.

ÚVOD

Jací byli? Mladí, pobláznění charismatickým a výřečným vůdcem. Hrdí a pyšní na svoji vlast, na svůj národ. Ochotní jít za něj a za jeho ideály bojovat. Ve svém nadšení si nepřipouštěli tu horší stránku věci. Zranění, smrt. Zajímalo je jen vítězství. V jeho jménu trpěli i zabíjeli. Bohužel neviděli utrpení jiných, kteří podléhali režimu násilí a zvůle, kterému oni pomáhali vítězit.

Toto je pravdivý příběh jednoho z milionů mladých mužů, kteří položili své životy za ideály, které měly příliš daleko k lidskosti. Až přítomnost každodenního utrpení jich samotných a jejich kamarádů v obludném koloběhu války je pomalu probouzela.

Dnes se jim můžeme divit, proč se nevzepřeli krutému režimu. Copak neviděli, kam nacismus může dospět? Jak vnímal tehdejší situaci mladík ve věku dvaceti let?

O tom vypráví tato kniha. Bez emocí, bez příkras, stroze vojensky. Jejím vzkazem není omluva nelidských režimů ani oslava války, ale přiblížení historie a lidských osudů na pozadí války, která všechny zúčastněné postavila do role, kterou by v normálním světě nikdy nehráli. Válka však není normální svět.

Petr Gruber

PROLOG

„Táhnout, pustit!“ ozývalo se z několika mladých hrdel pobíhajících kluků. Tyto povely se vždy rozléhaly tam, kde se provozoval atraktivní sport. V tomto případě to bylo malé letiště poblíž moravského Mikulova. Čeština se mísila s němčinou, protože tato oblast byla odnepaměti osídlena silnou německou menšinou. A zvláště němečtí kluci se snažili dokázat něco víc a předčit své moravské kamarády. Psal se rok 1939 a Československo přestalo před třemi měsíci existovat. Stal se z něj Protektorát Čechy a Morava.

Mezi pobíhajícími hochy se hbitě proplétal štíhlý blondák a netrpělivě povzbuzoval ostatní, aby si pospíšili. Chtěl také letět. Malý kluzák „glajtr“ se svištěním prolétal nízko nad nimi a oni se už chystali na další let. Do zvuků vzduchu, který se proplétal a šustil mezi výztuhami kluzáku se ozval jiný zvuk. Motor hnaný ve vysokých otáčkách. Všichni se otočili ve směru, odkud hluk přicházel. Na obzoru se objevily dvě tmavé tečky, rychle se zvětšovaly a už byly vidět i vodorovné čáry křidel. Směrem od Rakouska se přihnaly dva štíhlé Messerschmitty. Jejich piloti zřejmě viděli rej na zemi a rozhodli se leteckou omladinu pozdravit. Jeden z letounů přešel do strmé svíčky, udělal přemet a druhý jej následoval. Pak oba srovnaly let do původního směru a za mírného kývání křídly mířily směrem na Brno. Nadšená skupinka na zemi divoce mávala a křičela nadšením. Srdce se jim dmula pýchou nad jejich idoly. Ten drobný štíhlý blondák si zaclonil oči, aby lépe viděl, a pak pro sebe zašeptal: „Také budu létat.“ Následně sklonil ruku a loudal se ke kamarádům. Glajtr mezitím přistál a na sedačku si sedl další zájemce. „Táhnout, pustit!“ zazněly zase povely. Všichni chtěli létat, být těmi hrdými orly tam někde nahoře a nevnímat to, co se děje dole.

Erichovi, jak se blondatý kluk jmenoval, se to v budoucnu splní. S děsivými následky. Užíval si poslední mírové léto a nikdo z chlapců netušil, že plány už jsou narýsovány, armády připraveny. Válka byla za dveřmi.

Kapitola první

JAK SE STÁTI LETCEM?

Hodonín, srpen 1939

Tak jak to dnes šlo?“ otázal se otec Ericha, když přišel domů. Věděl o tajném přání svého syna a moc se mu to nelíbilo. Ale co mohl dělat? Erich bude příští rok maturovat na mikulovském německém gymnáziu a jeho otec tušil, že brzy bude muset nastoupit službu v armádě. Pak už na jeho rozhodování nebude mít žádný vliv. Ještě zbývala Gita. Hezká mladá slečna od Vídně, která v Mikulově také studovala. Snad Erichovi řekne, ať zůstane na zemi. Ale v té době byla Luftwaffe na vzestupu a její příslušníci byli hrdinové, kteří měli za sebou válku ve Španělsku v Legii Condor. Mnoho mladých Němců se zhlédlo v těchto hrdinech a začalo létat v aeroklubech. Německé velení si tak vychovávalo budoucí válečné letce nenásilnou formou. Generálové věděli, že se to vyplatí. A tak tyto mladíky podporoval stát, aby s nimi mohl lépe manipulovat.

„Ale jo, tati. Bylo to dobré. Proletěl jsem se a přišla i Gita. Tak jsem se předvedl,“ vyhrkl Erich. „Ale nejhezčí pohled byl dnes na stíhačky, které nad námi zakroužily. Pak letěly dál, někam k Brnu,“ dodal už klidněji. „Nepřišlo něco?“ otázal se po malé odmlce. Otec věděl, že netrpělivě čeká na odpověď z armády. „Ne, nic,“ ozvalo se za Erichem. Ten se otočil a uviděl maminku, jak se usmívá. Ale ten úsměv byl trochu zvláštní. Takový se strachem v očích. „Dobrá

den, maminko,“ pozdravil Erich a dal jí pusku na tvář. Ta jej pohládila po vlasech. „Máš hlad?“ zeptala se. Mladík přisvědčil, a tak se na stole za okamžik objevil talíř s kouřícími bramborami a opečenou klobásou. Erich se pustil hladově do jídla. Maminka i s otcem jej pozorovali a drželi se za ruce. Otcova rodina přišla do Čech už dávno z Bavorska. Do Hodonína pak otec přišel z Jáchymova. Erichova maminka však byla místní rodačka. Její rodina bydlela v Rybářích. Když si vzala Erichova otce, měli spolu ještě další dvě děti. Karla a Gerdu. Ale Ericha měla nejraději. Měl takový milý obličej a nikdo se na něj nedokázal dlouho zlobit. Otec pracoval jako náměstek ředitele tabákové továrny v Hodoníně, takže rodina nestrádala. V továrně měli i služební byt. Národnostní třenice v Hodoníně nebyly až do doby, než se dostali nacisté v Německu k moci. Pak začali podněcovat Němce v zahraničí k odporu proti vládám zemí, kde žili. Erichova rodina se k nějakému násilnému vyjadřování nepřiklonila, ale po patnáctém březnu 1939 a vzniku Protektorátu se z nich také stali němečtí občané a museli se přizpůsobit. Erich však nikdy nedovolil, aby se někdo špatným slovem otřel o jeho maminku, i když to Němka nebyla. V rodině se mluvilo oběma jazyky, ale v klubu a ve škole jenom německy. Zde už rozdíl byl a obě národnosti se tak trochu separovaly. Zatím však byl v Evropě klid a válka se zdála daleko. Přesto přípravy a propaganda dávaly tušit, že se něco chystá. Erich si užíval prázdniny. Pohltilo ho zcela létání a snil o kariéře letce. Nejraději stíhače. To byli rytíři nebes v jeho představách. Zatím „hobloval glajtra“ a připravoval se na let s Grunau Baby. To už byla jiná písnička. Tam už si bude připadat jako pilot opravdového letounu, i když zatím bez motoru. Po prázdninách mu zbýval poslední rok německého gymnázia v Mikulově. Co bude pak, ještě nevěděl.

Erich dojedl a poděkoval. „Půjdu ještě ven. Mám s kamarády něco domluveno,“ sdělil rodičům. Otec pokývl a nic neříkal. Maminka se usmála a uklízela talíř. Erich však postřehl na její tváři takový neurčitý stín starostí. Jako by se něčeho bála. Nevěnoval tomu však pozornost. Měl plnou hlavu svých plánů. Nasadil si čepici

a vyběhl z domu. Po cestě potkával dělníky z továrny a odpovídal jim na pozdrav. Před branou tabákové továrny už čekali jeho kamarádi. „Servus, Erich,“ zahalekali na něj. „Tak jak se má náš král nebes?“ dobíral si jej jeden z nich. Erich se na něj podíval a rozpustile odpověděl: „Jde to, vy malé polní myši.“ Chlapci pochopili nárážku na to, že oni nelétají. Zasmáli se a rozeběhli se k mostu přes Moravu. Od března toho roku se z něj stala hranice mezi Protektorátem a Slovenským štátem. Hoši rádi sledovali provoz na hranici. Civilní obyvatelstvo i vojáci proudili sem a tam. Financové, kteří měli službu společně s vojáky, jim dovolili si sáhnout na motocykly nebo automobily. Občas se našel i některý, který jim půjčil pušku. To pak byli hoši jako u vytržení. Pocit hrdosti, že jsou Němci, v nich přímo bublal. Když je tato činnost omrzela, vraceli se do města. Protože někteří měli na sobě uniformu Hitlerjugend, dívali se na ně lidé se smíšenými pocity. Mnohým místním se to nelíbilo, stejně jako vznik Protektorátu. Ale tohle mladíci nevnímali. Byli v rozletu sil a jejich národ byl nejsilnější v Evropě. Vůdce dosáhl všeho, co chtěl. A bez války. Ovšem zbrojit se muselo, co kdyby je někdo přepadl. Tak jim to přece říkali. A všude o tom četli.

Proběhli kolem židovského městečka, pak přes náměstí a zahnuhli do ulice směrem k jezu na řece Moravě. Zvolnili a pozorovali okolí. Začínalo léto a mnohé slečny chodily v lehkých šatech. To se hochům líbilo a snažili se zahlédnout něco víc, když si lehký vítr pohrával s jejich sukněmi. Občas se to podařilo a vždycky vypukli v obrovský smích. Na přírodní plovárně se vyhřívali lidé, kteří se snažili opálit a také poklábosit se známými. Také plavky děvčat byly středem zájmu procházejících mladíků. Ale to už byli skoro u Moravy nad jezem. Po hladině se projížděly malé lodičky s pasažéry. O kus dál trénovali veslaři z místního klubu. Prostě idyla. Netušili, že skončí za tři měsíce. Hoši si také odložili oděv a seběhli k řece. Zkusili nohama vodu a v následujícím okamžiku se vrhli do chladivých vln. Plavali směrem do středu toku řeky. Na protějším břehu je pozoroval slovenský voják. Upřeně na ně hleděl, až jim to připadalo divné. Raději se obrátili zpět. Celí zadýchaní vylezli na

břeh a lehli si do trávy. S očima upřenýma na nebe vychutnávali chvíle pohody. Pak se ozval opět zvuk motoru. Podél hranice na slovenské straně se pohyboval letoun. Erich se ušklíbl. „Starý křáp,“ pomyslel si. Měl pravdu. Byl to jeden z dvojplošných letounů, které Slovensko dostalo při rozdělení země. Nemohl se rovnat rychlým stíhacím a bombardovacím letounům, které přilétaly z Německa. „Máme lepší techniku,“ pronesl s nádechem pýchy v hlase Ruda, jeden z Erichových kamarádů. Erich mlaskl a dodal: „To se ví. A já ji budu pilotovat.“ „Jasně, a kdy spadneš?“ zeptal se Hans, další kamarád. Erich se převálil a začal Hanse z legrace škrtit. „To odvoláš, blátošlape!“ hulákal na něj a smál se z plných plic. Po chvíli přestal, protože Hans ze sebe vyrazil: „Vzdávám se rytíři.“ „No proto, jinak bych tě musel spráskat,“ zahrozil Erich. Hoši se přestali kočkovat a zase si lehli. Beze slova pozorovali dál okolí. Všichni lidé kolem nich se bezstarostně bavili, skákali do řeky z břehu a pochutnávali si na zmrzlině nebo okupovali stánek s limonádami a pivem. „Kluci, příští rok jsou maturitní písemky. Už máte témata?“ otočil hlavu s otázkou na rtech Hans. Erich se trochu zamračil a pak pomalu řekl: „Budu psát o tom, co se Německu dělo za příkoří po válce. To se už nesmí opakovat.“ Ostatní hoši se na něj podívali a mlčeli. Věděli, že Erich je velmi citlivý na cokoli o Německu. A byli zvědaví, jaké téma si zvolí. Určitě to bude úderné. A jak ho znali, bude v tom i trochu politiky. Erich se velmi zajímal o vývoj Německa. Ale hlavně chtěl létat. Co bude po maturitě zatím nikdo neplánoval, přesto měl každý z nich své cíle. Ale budoucnost jim je brzy změní. Na obloze se kupily a tmavly mraky, hluk dvojplošníku se pomalu vzdaloval. Jako by sama příroda dávala najevo, že se blíží bouře. Tuhle však rozpoutají lidé a ona zasáhne do jejich osudů na celém světě.

Kapitola druhá

STRACH A NADŠENÍ

1. září 1939

Ericha probudilo hlasité vysílání rádia, které se ozývalo z kuchyně. Ospale mžoural a pomalu vstřebával slova: „... v časných ranních hodinách odpověděla německá branná moc na polské provokace a překročila státní hranice. Německo se nachází ve válečném stavu s Polskem.“

Když tohle Erich uslyšel, vyskočil z postele a divoce otevřel dveře ze svého pokoje. Spatřil maminku i otce, jak sedí za stolem. Také sestra Gerda a bratr Karel už byli oblečení a poslouchali vysílání. Z reproduktoru se ozývala opakovaná zpráva stále dokola, občas prokládána vojenskou hudbou. Hlasatel zdůvodňoval, proč Německo zahájilo vojenské akce. Pro věrolomné porušování dohod a pro útok polských jednotek na vysílač v Glivicích. Obyčejní lidé poslouchali zprávy s různými pocity. Kdo zažil Velkou válku jako Erichův otec, ten měl vážný výraz ve tváři. Maminka seděla a se slzami v očích se dívala na své děti. Gerda měla otevřenou pusku a Karel se zkříženými pažemi na prsou si nervózně palcem a ukazovákem jedné ruky třel bradu. Erich měl široce otevřené oči a bylo vidět jisté nadšení. Rozhlížel se kolem sebe a v duchu se divil, že není vidět žádné nadšení. „Konečně se dočkáme spravedlnosti za zbabělou kapitulaci v minulé válce,“ řekl s jistou radostí v hlase. Otec se na něj podíval, ale neříkal nic. V duchu si jen pomyslel,

že i když jsou Němci, přece jen pobláznění dětí Hitlerem je příliš velké a nepřinese to nic dobrého. Bylo však již pozdě něco dělat. Osud Evropy a národů má v rukou Vůdce. On určí, jaká bude budoucnost. Erich se otočil na podpatku a rychle běžel do pokoje se převléct. Ani nesnídal. Nutilo ho to jít za kamarády a sdílet s nimi nadšení. Nadšení z války. Maminka ho sledovala očima a utírala si slzy. Nikdo neřekl ani slovo. Po chvíli už Erich vybíhal z brány továrny a mířil k domu Hanse. Když se blížil k ulici, kde Hans bydlel, viděl ho už z dálky. Mával na Ericha radostně rukama a něco vykřikoval: „... vyhrájeme. Za pár dní je konec!“ Ani netušil, jak prorocká slova řekl. Ale že tím to neskončí, to už netušil. „Tak co na to říkáš?“ udýchaně se ptal Erich. „Jak říkám, vyhrájeme. Poláci nejsou soupeř. A Francie a Británie kvůli nim do války nepůjdou,“ přerývaně vyhrkl Hans. Erich přikyvoval: „A i kdyby, nejsme v roce 1914. Dnes máme nejlepší zbraně na světě a Vůdce je vždy o krok napřed.“ Oba hoši se vydali na cestu za dalšími kamarády. Na školu docela zapomněli. Ostatně na německém gymnáziu v Mikulově, kam oba chodili, jim to určitě omluví. Je přece první školní den. Ten jim nebude chybět.

SPRAVEDLNOST

prosinec 1939

Proto se podařilo nepřátelům císařství porazit Německo. Bez této zrady politiků by k tomu nikdy nedošlo.“ Erich tímto argumentem ukončil odpověď na otázku zkoušejícího o příčinách porážky Německa ve Velké válce. Profesor pokýval hlavou a dlouho si Ericha prohlížel. Znal dobře Erichovo nadšení a zápal pro odčinění německé viny po prohrané válce. Byl však již dost starý na to, aby věděl, že Německo svou vinu ponese stále. Nadšení jeho studentů pro nové Německo, které jim slíbil Hitler, se mu moc nelíbilo. Přesto jim nic nevytýkal. Věřil, že se časem ukáže, že cesta nacionalismu není tou správnou. Ale obsazení Československa i válku s Polskem bral jako nutnost pro budoucí vývoj Německa. Válečný stav s Británií a Francií už však chápal jako zbytečný. Vždyť nároky Německa v Evropě už byly naplněny, tak proč neuzavřít mír? „Ano Erichu, jistě máte pravdu, ale musíte vzít na vědomí, že na válku doplatili vždy obyčejní lidé,“ podotkl po chvíli. Erich se na moment zamyslel a odpověděl: „Jistě pane profesore, ale pro národ je přece nutné přinášet oběti.“ Profesor nechal větu bez komentáře. Pokynul, aby se student posadil. Třídou to trochu zašumělo. „Erichu, na jaké téma budete psát svou maturitní písemnou práci?“ přece jen se ještě profesor zeptal. Erich znovu vstal a odpověděl: „Myslím, že Německu byly nespravedlivě odňaty africké kolonie. Chtěl bych, by se nám zase vrátily. Jsme přece velký národ a máme právo na svá území. Proto budu psát o nároku na navrácení našich kolonií.“ Opět se posadil a sledoval, co na to

profesor. Ten stál zády ke třídě, pak se ale otočil a zvýšeným hlasem řekl: „Každý národ má právo na sebeurčení. Ale jsou národy, které světu daly více a méně dostaly. Současná válka je z pohledu Německa spravedlivá.“ Studenti mezi sebou začali debatovat o významu těchto slov. Profesor je nechal být a sledoval jejich tváře. Erich byl nejaktivnější při vysvětlování a argumentaci svým kamarádům. A většina s ním souhlasila. Německu se stala křivda a musí být odčiněna. Ozval se školní zvonek. Hodina skončila a profesor si oddechl. Byl rád, že nemusí v tomto tématu dále pokračovat. Hoši se postavili a čekali, až profesor vyjde ze třídy. Pak se dali do další debaty. „Erichu, ale co když nás povolají do armády? Do války,“ zeptal se jeden ze spolužáků. Erich bleskově odpověděl: „Tak půjdeme. Půjdeme bojovat za vlast. Já bych chtěl k letectvu, abych splnil svoji povinnost.“ Několik chlapců se po sobě rozpačitě podívalo. Neměli takový válečnický zápal jako Erich. Tomu však jejich váhání nevadilo. Byl zcela polapen do představ svých i představ generálů. Německo si musí své místo na slunci vybojovat mečem.

Kapitola čtvrtá

VÁLEČNÁ MATURITA

1940

Studenti. Nastal jeden ze dnů, kdy musíte prokázat, že jste již dospěli,“ slavnostním hlasem oznámil třídní profesor své třídě začátek maturit. Bylo vidět, že ač při debatách o současné situaci jsou všichni více či méně velmi aktivní, teď jim přece jen trochu zatrnulo. Profesor si pomyslel, že je to možná poslední příležitost, kdy je vidí jako své svěřence, které připravoval na vstup do života. Kdo ví, co přinese budoucnost. „Vaším prvním úkolem bude napsat práci na vámi zvolené téma,“ pokračoval. Pokynul jednomu ze studentů v první lavici a ten začal roznášet čisté papíry ostatním. Erich se díval upřeně před sebe a nervózně okusoval tužku. Pojednou se usmál. V duchu mu proběhla myšlenka: „To zvládnou. Je to jen krůček k dalšímu cíli. A hlavně musím mamince a tátovi dokázat, že mě dobře vychovali.“ S tímto předsevzetím začal psát. Svou práci nazval „Navrácení našich afrických kolonií“. Najednou mu bylo vše jasné. Tužku odložil a vzal pero. Jeho hrot se míhal po papíře a úhledným písmem vytvářel slova, věty a řádky. Čas pomalu ubíhal a profesor se občas prošel mezi lavicemi. Sem tam nahlédl někomu na papír a tiše mu poradil nějakou drobnost. U Ericha stál trochu déle. Téma, které si Erich vybral, mu připadalo těžké, ale když si přečetl několik řádků, poznal, že jeho student s tím nemá problém. Položil mu ruku na rameno a Erich zvedl hla-

vu. Díval se profesorovi do očí a oba poznali, co si ten druhý myslí. Erich viděl v očích svého učitele obavy z budoucnosti a profesor zase nadšení, které si nevšímá nebezpečí. Ani to, které přináší válka. Profesor poklepal Erichovi rukou ještě jednou na rameno, a pak opět šel na své místo za katedrou. Čas určený k napsání práce už téměř vypršel. Studenti odkládali pera a někteří ještě kontrolovali své práce. Také Erich si znovu přelétl zrakem svoji práci. Úhledně, kurentem popsané listy pak seřadil a položil na okraj lavice. Jako ostatní čekal na zazvonění. To se ozvalo po pár minutách naprostého ticha. Poslední v každé řadě vstal a sesbíral práce svých spolužáků. Pak je položil na katedru. Profesor je vzal do ruky, zběžně prolistoval a pevným hlasem oznámil třídě: „Studenti, věřím, že jste všichni napsali své práce dobře. Uvidíme se za čtrnáct dnů při ústní zkoušce. Proto vám kladu na srdce, abyste nic nepodcenili a využili tyto dva týdny k opakování učiva. Maturitní zkouška je vaší zkouškou poslední. Otevírá vám dveře do života a vy musíte mít na zřeteli i pomoc vašich blízkých, kteří vám vzdělání umožnili a nyní očekávají, že je nezklamete.“ Pak si v ruce srovnal všechny práce a šel ke dveřím. Třída mlčela a u některých studentů bylo v obličejích znát, že jsou dojata. Když se však zavřely za třídním dveře, vybuchli všichni v bujaré veselí. Překotně si balili své věci, spěšně se loučili a utíkali domů. Erich na vlak do Břeclavi a pak do Hodonína. Doma už jej čekali. Přiběhl celý rozesmátý do kuchyně, políbil maminku, objal otce. „Tak už je to skoro hotovo. Ještě ústní a je konec školy!“ volal radostně. Rodiče se na něj s úsměvem dívali a maminka vstala, aby mu nachystala jídlo. Erich ho hladově zhltnul, odešel do pokoje a převlékl se do uniformy Hitlerjugend. Prsty zavadil o odznak zdatnosti, který nedávno získal. Byl na něj hrdý. Věřil, že mu pomůže se dostat k Luftwaffe. Ale teď zase vyběhl ven za kamarády. Celé odpoledne pak prožili procházením po městě a pokukováním po výkladních skříních. Erich však věděl, že zítra se musí začít učit. Vždyť je to jen čtrnáct dnů. Proležel tak celý tento čas v knihách a sešitech. Pečlivě si opakoval důležité poučky, data a gramatiku. V den maturity byl připraven. A jeho píle se

mu vyplatila. Výroční vysvědčení zdobily jenom jedničky a dvojky. Trochu se mu nedařilo v latině, ale nakonec i tam se objevila dvojka. Ze třídy nepropadl nikdo. Byl tedy důvod k oslavě. Jako všichni maturanti před nimi, i Erichova třída uspořádala večírek se svým třídním, ale o válce zde nepadlo ani slovo. Všichni tušili, že je brzy vlast zavolá, a chtěli si tento slavnostní den užít. Poslední den bezstarostného mládí.

Kapitola pátá

SEN O LUFTWAFFE

1940

Erich si užíval volné dny po skončení školy a netrpělivě čekal, až bude předvolán k odvodům. Podal si sám žádost, protože chtěl uspíšit přijímací řízení k Luftwaffe. Dlouho se nic nedělo. Byl i trochu zklamaný, a proto někdy bloumal sám po okolí a sledoval oblohu, kdykoliv zaslechl zvuk motoru. A samozřejmě stále jezdil na letiště u Mikulova. Tam už absolvoval samostatné lety s Grunau Baby. Byl z něj starý pilotní mazák. To mu však nestačilo. Chtěl víc. Chtěl být stíhačem. Právě v té době skončila na západní frontě „Podivná válka“. Německá armáda se dala do pohybu a prohnala se Belgií a Holandskem. Tankové jednotky drtily vše, co jim stálo v cestě. Prakticky bez odpočinku vtrhla do Francie a hnala její armádu i britský expediční sbor před sebou neuvěřitelným tempem. V této kampani se do popředí zájmu veřejnosti dostali letci, zvláště stíhači. V tisku se objevovaly články o jejich úspěších. Jména jako Galland, Wick, Mölders se stala pojmem. Mladí Němci je vnímali jako novodobé rytíře a bojovníky za právo Německa na rozhodující postavení v Evropě. Také Erich se s těmito letci ztotožnil a chtěl být jedním z nich. S těmito myšlenkami se vracel domů. Až jednou po příchodu ležela na stole obálka. Razítko říšského ministerstva letectví nenechávalo pochyb o tom, co obsahuje. Erich ji netrpělivě otevíral a třesoucíma rukama rozevřel

úřední dopis. Z celého textu vnímal jen, že se má dostavit v určený den tam a tam k vykonání lékařské zkoušky. Erich radostně poskočil na místě. „Je to tady, je to tady. Budu pilot!“ volal radostně. Doma byla jen maminka. Vzala ho za ruce a udělala mu křížek na čele. „Bud’ opatrný,“ řekla tiše. Erich ji pohladil po tváři a vyběhl i s dopisem. Musel jej kamarádům ukázat. Když jej četli, stál Erich s pyšným výrazem, jako pravý pilot. Už se viděl v oblacích za řízením mrštné stíhačky. V den určený k prohlídce nemohl Erich ani dospát. Nervózně snídal, pak se oblékl opět do uniformy HJ a vyrazil na nádraží. Cesta do Brna byla klidná a on ve vlaku pokukoval po poručíkovi Luftwaffe, který seděl naproti němu. Na jeho uniformě se skvěl Železný kříž. Nad kapsou další stužky vyznamenání, která Erich neznal. Důstojník si všiml jeho pohledů. „Proč si mě tak prohlížíš?“ zeptal se. Erich sebou trochu trhl, když slyšel otázku, ale hned mu překotně vysvětlil, kam jede a proč. Poručík se usmál. Nemohl být o moc starší než Erich. Začal mu vyprávět, jaké to je na frontě, jací jsou francouzští a angličtí piloti, ale pomlčel o mrtvých kamarádech. Věděl, že nesmí bořit Erichovo nadšení. Vyprávěli si tak až do Brna, kde se rozloučili, a poručík popřál Erichovi hodně štěstí. Erich se za ním ještě chvíli díval a pak se vydal na adresu, kde se mělo rozhodnout o jeho dalším osudu. Po krátkém hledání přišel k velké budově, kde se na chodníku hlasitě bavila spousta mladíků jako on. Také čekali, až na ně přijde řada, aby se pokusili dostat do elitní složky armády. Jejich nadšení bylo znát, ale občas z budovy vyšel někdo, kdo se neusmíval. Ale málokdo to vnímal. Každý vyprávěl, jak právě on bude ten nejlepší letec a bude sestřelovat nepřítel. Erich se přitočil k jednomu hloučkovi a zprvu jen poslouchal. „Luftwaffe porazí každého. Máme nejlepší letouny a piloty. Slyšeli jste o Möldersovi? Sestřelil už desítky letounů. Je to eso,“ s rozzářeným úsměvem a zářícíma očima hlasitě mluvil vyčouhlý kluk s velkým nosem. „Ale Richthofena ještě nepřekonal,“ oponoval mu jiný hoch. „Až namíříme do Anglie, překoná ho,“ odsekl první kluk. Erich se pousmál. Stejní blázni do létání jako on. Podíval se na hodinky. Už byl pomalu čas, aby šel na prohlídku. Schoval sušenku,

kteřou chtěl sníst a vykročil směrem do budovy. Procházel zšeřelou chodbou a sledoval čísla na dveřích. Kolem něj se míhaly sestry se složkami v rukou a mizely v ordinacích. Organizace fungovala bezvadně. Pojednou se Erich zastavil. „Tak tady je to,“ řekl si tiše a zkontroloval ještě jednou číslo na dveřích. Otočil se a uviděl na dřevěné lavici sedět další dva adepty. „Servus,“ pozdravil ledabyle. „Servus,“ zazněla odpověď. „Můžu si sednout?“ zeptal se Erich. Hoši se na lavici trochu odsunuli a kývli hlavou. „Také čekáte na prohlídku?“ opět se Erich zeptal. „No, také. A ty jsi odkud?“ položili Erichovi otázku hoši. „Z Hodonína. To je na slovenské hranici. Chtěl bych létat. Jako stíhač, ale zatím jen brousím glajtra,“ odpověděl Erich s úsměvem. „My také. Jsme od Vyškova. Rádi bychom k Luftwaffe, ale je nám celkem jedno, jestli jako piloti nebo střelci. Hlavně, že budeme létat,“ dodali kluci. „Já jsem Kurt a tohle je Toni,“ představili se. „Já jsem Erich.“ Otevřely se dveře a sestra s brýlemi na nose hlasitě řekla jméno: „Mayer, k prohlídce!“ Z lavice vstal kluk, který se představil jako Toni a ztěžka vykročil do ordinace. Dveře se za ním zavřely a ti dva na chodbě osaměli. Začali si vyprávět zážitky z létání na kluzácích a čas jim ubíhal. Dveře se znovu otevřely a vyšel Toni. Na tváři úsměv a děkoval směrem dovnitř ordinace. Sestra jej lehce vystrčila na chodbu a oznámila další jméno: „Rheim!“ Kurt vstal a pokřižoval se. Setra jej chytila za ruku a naoko hudovala: „Tak honem, honem, jsou tu další. Nezdružujte!“ „A vy doneste moč!“ podala Erichovi šampusku a ukázala směrem toaletám. Erich vzal sklenku a rozpačitě se rozhlížel. Dveře opět zapadly. „No tak běž, já ti pak povím, co se tam děje,“ šťouchl do Ericha Toni. Erich nechal na lavici svůj batoh a vykročil směrem k toaletám, aby splnil, co po něm stát žádá. Když se vrátil, sedl si vedle Toniho a ten mu překotně sděloval, jaké prohlídky ho čekají uvnitř. Tím to ale nekončí. Ještě musí k očnímu lékaři, k ušnímu a k psychiatrovi. Je to zkrátka na celý den. Po chvíli se opět otevřely dveře a vyšel Klaus. Bylo vidět, že je spokojen. „Grünes!“ ozvalo se Erichovo jméno. Ten vstal, v ruce šampusku s důležitým obsahem, a vkročil dovnitř. Ještě zaslechl: „Počkáme na tebe,“ od svých

nových kamarádů. Asi za půl hodiny vyšel Erich z ordinace a také se usmíval. „Tak pánové, kam teď?“ otázal se radostně. „K ušáři. Ten nás třeba neuslyší,“ vyhrkl Toni. Hoši se zasmáli a vykročili k další prohlídce. Ta také dopadla pro všechny tři dobře. Další na řadě byl psychiatr. Když absolvovali i tuto prohlídku, řekli si, že každý takovýto doktor musí být blázen. Klepal je do kolen, šimral na chodidlech a dával divné otázky. Ale i tady prošli. Zbývala jen oční prohlídka. Opět jeden po druhém vcházeli do ordinace. Erich jako druhý. Když vyšel ven, měl v očích slzy. Ale držel pevně sevřené rty. Kurt a Toni pochopili. Neprošel. Něco je špatně. „Mám oční vadu a nedá se to léčit,“ řekl se smutkem v hlase Erich. „To nic, a létat můžeš?“ zeptal se Kurt. Erich povzdechl: „Jako pilot ne. Buď mechanik, nebo střelec.“ „Tak to je dobré. Budeš létat. A určitě sestřelíš stíhačku,“ utěšoval ho Toni a plácal Ericha po rameni. Erich zvedl hlavu. „Máš pravdu. Budu létat a sloužit vlasti. To je přece to, proč jsem tady,“ řekl s pokorným tónem v hlase a otřel si slzy. Oba počkali až přijde z prohlídky ještě Kurt jako poslední a trochu Ericha mrzelo, že i on prošel. Ale takový už je život. Německo získalo další tři mladé životy pro vedení války. Z nemocnice šel Erich rovnou na nádraží, kde se rozloučil s kamarády a řekli si, že se snad ještě potkají. Přisupěl vlak do Břeclavi, Erich zamával ještě hochům z okna a pak si unaveně sedl na lavici. Po chvíli usnul. Spánek mu protkl sen o muži v kabině letounu, který musel vysednout a letoun odletěl bez něj.

Kapitola šestá

LOUČENÍ

1940

„G öding, Hodonín!“ zaznělo hlasitě od průvodčího. Erich sebou trhl. „Ještě bych zaspal,“ pomyslel si. Honem vstal a spěchal ke dveřím. Vystoupil na nástupiště a přehodil si bundu přes rameno. Mrzelo ho, že nebude pilotem, ale na druhé straně, létat bude. Nálada se mu přece jen zlepšila a vykročil k domovu. Cestou od nádraží měl pocit, že si jej lidé prohlíží. Občas se dokonce ohlédl, ale byl to skutečně jen pocit. Prošel branou tabákové továrny a stoupal po schodech k bytu. Přemýšlel, co řekne rodičům. Trochu se styděl, že neuspěl. Připadal si jako méněcenný. Ale pak si řekl, že sloužit Německu může, tak o co jde. Otevřel rázně dveře a spatřil za stolem maminku. Usmála se, když ho uviděla a vstala. Erich ji objal a šeptl: „Pilotem nebudu. Ale k letectvu mohu jako člen posádky.“ Maminka jej políbila na tvář. „I tak budu mít strach,“ také zašeptala. „Dáš si večeři?“ zeptala se a přistoupila ke kamnům. „Rád. Děkuji,“ odpověděl Erich. „A co Gita? Kdy jí to řekneš?“ otázala se znovu maminka. Erich pokrčil rameny: „Ještě nevím. Musím jí nějak opatrně sdělit, že brzy narukují.“ Pak si sedl za stůl a dal se do jídla. Moc mu nechutnalo, ale věděl, že by maminka byla moc smutná, kdyby nedojedl všechno. Ta si sedla naproti ke stolu a pozorovala jej beze slov. Erichovi se zdálo, že vidí slzy v jejích očích. Po večeři si vybalil věci a šel se umýt. Dnes půjde brzy spát.

„Tak co, ty můj bojovníku?“ otázala se tmavovláška s modrýma očima. „Kdy poletíš?“ Erich se převálil na bok a chvilku po-

zoroval malé barevné kvítky, které rostly na okraji lesa, kde seděl s Gitou. Slunce hřálo do zad a Erich utrhl jeden z kvítků. Podával ho Gitě a pronesl: „Brzy. Tak ať na mě nezapomeň.“ Gita si kvítek vzala a uložila ho do malého zápisníčku. „Nezapomenu. Budu tě stále milovat. Už máš rozkaz?“ vyřkla otázku. „Ano. Za čtrnáct dnů jedu na základnu do Slezska. Tam prodělám základní vojenský výcvik,“ usmál se: „Ještě, že mám průpravu z hájot. Nebude to tak těžké.“ Úsměv mu však zmizel ze rtů: „Pak už nastoupím do kurzu střelců a mechaniků bombardérů. Víc zatím čekat nemůžu.“ „Mrzí tě, že nebudeš pilotem?“ zeptala se znovu Gita. Erich se chvíli rozmýšlel. „Ano, moc jsem chtěl pilotovat stíhačku. Ale možná se časem něco stane, a ještě budu mít příležitost,“ pronesl tiše. „Pro mě budeš vždycky ten nejlepší letec. Až se vrátíš, tak se vezmeme. A budeme mít spoustu dětí,“ řekla se sklopenýma očima a téměř neznatelným ruměncem ve tváři. Erich ji vzal za ruku a díval se jí zpřímá do očí, které Gita zase zvedla. Pak ji políbil. Gita se zcela podvolila a vlna lásky zaplavila jejich těla. Když se navečer vraceli domů, protože Gita toho dne nocovala u své tety, zastavili se před domem. Gita sáhla do kabelky, něco malého z ní vytáhla a skrývala to v ruce. Pak ruku natáhla k Erichovi a otevřela dlaň. Na dlani jí ležela hezky převázaná krabička. Erich ji vzal a opatrně rozbaloval. Když ji otevřel, uviděl stříbrný řetízek se srdíčkem. Bylo rozevírací. Rozzářené oči Gity naznačovaly, aby srdíčko otevřel. Učinil tak a uviděl Gitinu a svoji fotografii pečlivě vložené do reliéfu srdce. Usmál se a sáhl do kapsy. Téměř stejná krabička vklouzla Gitě do dlaní. Po jejím otevření na Gitu vykoukl stříbrný prstýnek s rudým kamínkem. Erich vzal Gitu za ruku a vytáhl prstýnek. Nasadil jej na její útlý prsteníček a Gita zvedla ruku proti zapadajícímu slunci. Kamínek se leskl a pouštěl drobné červené záblesky. Objala Ericha kolem krku a políbila jej. Ten její polibek opětoval, a tak stáli na ulici a drželi jeden druhého v objetí. Naštěstí kolem nikdo nešel. Až po dlouhé chvíli se pustili. Gita šla ke dveřím a Erich ji stále držel za ruku, až se přestali dotýkat konečky prstů. „Dám vědět, kdy přesně budu odjíždět,“ hlesl tiše Erich. Gita s úsměvem pokývla hlavou

a zmizela za dveřmi. Erich ještě chvilku stál na ulici. Pak se otočil a dal se cestou k domovu.

Nádražní rozhlas ohlásil vlak směrem na Přerov. Erich se svým kufrům v ruce a batohem na zádech vykročil na nástupiště. S ním i rodiče, sourozenci a Gita. Kamarádi zůstali v hloučku kousek opodál. Pochopili, koho chce mít teď nejvíce u sebe. Erich položil kufr. Sledoval příjezdějící vlak, který ho za pár okamžiků odveze do neznáma. Ucítil ruku, která se dotkla jeho ramene. Otočil se. Byl to otec. Byl dojatý, ale tvářil se odhodlaně. Maminka naopak plakala. Erich je oba objal a šeptal jim, že se brzy ozve a že všechno bude v pořádku. Gerda a Karel se drželi maminičky ruky a snažili se pochopit, proč jede jejich bratr pryč a proč jsou všichni tak smutní. Erich se sklonil a dal Gerdě pusu. Karel stál v uniformě HJ vzpřímeně a prohlížel si Ericha. Ten mu chlapsky stiskl ruku a pak jej pohladil po vlasech. „Drž se,“ řekl trochu zastřeným hlasem. Karel přikývl. Gita stála v modrých šatech vedle nich a vypadala jako víla. Vlasy stočené do dvou copů jí moc slušely a malý klobouček z ní dělal dámu. Rodiče trochu ustoupili, aby se také mohla rozloučit. Erich ji stydlivě objal a oba se políbili. Beze slov. Oblak páry z lokomotivy olízl Erichovi nohy a se syčením se táhl za strojem, který pomalu zastavoval. „No, už je čas,“ pronesl Erich. Nikdo nemluvil. I v Gitiných očích se objevily slzy. Erich ji naposledy pohladil po tváři a otevřel dveře vagónu. Vystoupil po schůdkách a otec mu podal kufr. Erich se honem snažil dostat do volnějšího kupé. V jednom bylo místo u okna, které otevřel a dojatě sledoval své blízké. Vlak sebou trhl a dal se do pohybu. Ozvala se píšťala a zvuk protáčejících se kol. Hustý oblak kouře na chvíli zahalil nástupiště. Když se rozplynul uviděl Erich, jak Gita běží po nástupišti a stále mu mává. Mával také, dokud ji viděl. Pak už vlak nabral rychlost a hodonínské nádraží mizelo v dálce. Erich si sedl na lavici. Naproti něj nějaký muž četl noviny. Na chvíli je sklopil a prohlížel si nového pasažéra. Pak začal zase číst. Před Erichem se otevírala budoucnost. Válečná budoucnost. Jaká bude, nikdo netušil.

Kapitola sedmá

TĚŽKO NA CVIČIŠTI...

1940

Za okny vagónu se objevilo malé nádraží. „Nějaká vesnička,“ pomyslel si Erich. Bylo to „jeho“ nádraží. Tady musí vystoupit a jít do kasáren, tady začne nový život. Přendal si kufr do druhé ruky a oslovil železničního zřízence: „Prosím vás. Kudy se dostanu do kasáren?“ Muž si Ericha prohlédl a na půl úst odpověděl: „Z nádraží doprava. Brzy uvidíte bránu.“ Erich poděkoval a prošel malou čekárnou. Zřízenec pro sebe utrousil: „Další hrdina. Jenom aby ses chlapče nespletl!“ Na téměř liduprázdné ulici se Erich dal podle rady doprava a cestou se rozhlížel kolem sebe. Moc nadšení nepozoroval. Lidé, které potkal, měli strnulé obličejy bez úsměvu. Poznali cizího člověka a poznali také, že je to budoucí voják. „Divné,“ pomyslel si Erich. V dálce se už rýsovala brána kasáren. „Tak už jsem na místě,“ řekl si. Před branou stál voják s přísným pohledem a s puškou na rameni. Erich k němu přistoupil a podal mu písemný rozkaz. Voják si jej zběžně prohlédl a beze slova ukázal směrem dovnitř. Teprve když jej Erich mýjel, prohodil: „První budova u dozorčího.“ Erich se otočil a pokývl hlavou, že rozumí. Okna v budovách kolem něj byla prázdná. Nikdo se nedíval ven. „Asi jsou na výcviku,“ řekl si. Vstoupil do první budovy podle rady strážného a uviděl stolek, za kterým seděl voják se šňůrami na rameni. Dozorčí něco psal do knihy a zvedl oči teprve, když

Erich stál před ním. Pomalu vstal. Byl o hlavu větší než Erich. Četl rozkaz, který mu Erich podával. Pak si nového příchozího změřil pohledem a z úst mu vyšla krátká, ale důrazná věta: „Postavte se do pozoru, když mluvíte s poddůstojníkem! Už nejste civilista.“ Ericha to trochu překvapilo, ale poslušně se postavil do pozoru, jak jej to naučili v Hitlerjugend. Kufr držel stále v ruce. Dozorčí jej obešel a opět si stoupl před něj. „Dobře, to by šlo. Teď běžte na pokoj číslo devět, je tam pět volných postelí. Jednu si vyberte a pak se vraťte sem zpátky. Rozuměl jste?“ pronesl jedním dechem dozorčí. „Rozuměl!“ vyhrkl Erich. Otočil se na podpatku a rychlým krokem odcházel na určený pokoj. Vešel dovnitř a rychle si vybral postel. Položil kufr na ni a hned se vracel k dozorčímu. Opět se postavil do pozoru. Dozorčí se usmál a už smířlivějším hlasem řekl: „Teď běžte do výdejny. Vyfasujete výstroj a zbraň. Pak se zase vraťte.“ Erich vše poslouchal stoje v pozoru. Téměř vyběhl z budovy a uvědomil si, že neví, kde je výdejna. Šel tedy za roh budovy a měl štěstí. Výdejna a sklad byly přímo před ním. Dveře byly zavřeny. Stiskl kliku a otevřel. Přítmí a zvláštní pach ho překvapily. Uviděl dlouhý pult a za ním stůl s nějakým obergefreiterem. Zrovna se ládoval salámem, když Erich vstoupil. Ještě s plnou pusou vstal a houkl na něj: „Co je? Co tady chceš?“ „Jsem nový a mám tu vyfasovat věci.“ odvětil nováček. „Hm. To je najednou práce,“ bručel obergefreiter. Erich si jej prohlížel. „Dobře živený,“ pomyslel si pobaveně. Obergefreiter mezitím snášel na pult všechno, co bude voják potřebovat. Od bot až po čepici. Zimní doplňky, řemení. Nakonec pušku a bodák. Erich si ji prohlížel. Smutně si povšiml, že je to stará mauserovka z minulého století. „To je jen na výcvik. Do války dostaneš jinou,“ povšiml si jeho výrazu obergefreiter. „Tak, tady mně to podepiš a můžeš jít,“ položil před Ericha papír s jeho jménem. Erich ani nic nekontroloval a ve spěchu podepsal. Snad nic nebude chybět. Co mohl, oblékl na sebe a do náručí pobral zbytek. Ověšen jako vánoční stromeček se dal cestou zpět na svůj pokoj. Dozorčí se pobaveně usmíval, ale nic neříkal. Erich nohou otevřel dveře a pomalu jimi prošel. Na postel hodil vše, co vyfasoval. Byla toho

pořádná hromada. Začal tedy uklízet věci do skříňky a do kufru. Po chvíli poznal, že to nebude tak jednoduché. Něco muselo pryč. Trvalo mu téměř hodinu, než vše dal jakž takž do pořádku. Pak šel opět za dozorčím. „Co bude dál? Mám se někde hlásit?“ ptal se zvědavě. „Nic. Počkejte až přijde oberfeldwebel Pilz. On už si vás zařadí,“ přikázal mu voják. „A jestli máte něco k jídlu, tak se najezte. Dostanete až večeri, na oběd nejste hlášen,“ doporučil mu ještě. Erich tedy odešel opět na pokoj a vytáhl chleba s kusem pečeného masa. Seděl a pomalu ukusoval. Prohlížel si pokoj. „No, mohlo to být horší,“ pomyslel si.

„Kdopak nám to tady spinká jako miminko?“ ozvalo se někde v dálce. Erich sebou trhl. Ležel na posteli a mžoural na několik postav, které stály nad ním. Uvědomil si, že jak tak přemýšlel, usnul a v ruce má stále nedojedený chléb. „I svačinku nám to připravilo,“ poznamenal jeden z vojáků a puslu měl od ucha k uchu. I ostatní se začali smát. Erich se snažil rychle postavit na nohy, a přitom mu chléb upadl na zem. Sehnul se a vrazil hlavou do postele. Vojáci propukli v ohlušující řehot. Pak mu jeden podal ruku a pomohl mu vstát. Erich se vyplašeně díval kolem sebe. Brzy však pochopil, že se nemusí bát. Tohle jsou budoucí kamarádi. „Jmenuji se Erich,“ vykoktal ze sebe. „Tak tě vítám v pekle. Já jsem Hans,“ prohodil ten, který mu pomohl na nohy. Pak už se představili i další chlapci. Voják, který si jej jako první dobíral, byl Kurt. Erich tehdy netušil, že to bude právě Kurt, kterému bude v budoucnu za mnoho vděčný. Kamarádi utvořili kolem Ericha kolečko a jak se jej vyptávali, nenápadně mu zkonzumovali všechny dobroty z domova. Erich to nevnímal. Byl rád, že je v dobré společnosti mezi svými. „Za chvíli bude nástup. Poznáš tam velitele roty a čtyři. Důstojník je dobrý, ale oberfeldwebel Pilz je tvrdák. Pozor na něj,“ dal mu radu Hans. „Nástup,“ ozvalo se z chodby jako na zavanou. Vojáci si rychle upravili uniformy a pomáhali Erichovi se obléct. Stihli to tak tak. Všichni vybíhali na nádvoří, kde se formovali do tvarů. Četa, kam Erich patřil, už stála na svém místě a blížil se k ní vytáhlý oberfeldwebel s jízvou na levé tváři. „Pilz,“ zašeptal Kurt. Erich si jej

prohlížel. Něco jej k němu přitahovalo. Z oberfeldwebela vyzařovala jistota a vůdčí schopnosti. Když přišel před svoji četou, postavil se čelem k ní a prohlížel si ji ostrým pohledem. Zpozoroval novou tvář a vykročil směrem k Erichovi. Erich jej sledoval s bušícím srdcem. Oberfeldwebel se zastavil vedle něj a sjel pohledem Erichovi po uniformě. Zřejmě byl spokojen, protože nic neřekl a zase odkráčel na své místo. Z malé tribuny zaznělo ostré „Achtung!“. Celý útvar se postavil do pozoru. Z budovy vyšlo několik důstojníků. Plukovník, který je vedl, se postavil před útvar a velel pohov. Pak začal proslov, ve kterém bylo mnoho slov o národu, říši, cti a vítězství. Tahle slova už Erich slyšel mnohokrát. Nakonec plukovník přivítal nováčky a vyjádřil přesvědčení, že všichni budou přínosem pro vlast a nasadí i svůj život pro vítězství. Když nástup skončil, dal Pilz rozkaz, aby četa ještě zůstala na místě. Malá skupinka tak stála sama na velkém nádvoří jako ztracená. Pilz nechal Ericha vystoupit z tvaru a přistoupil těsně před něj. Téměř se nosem dotýkal jeho nosu. „Mám jen dvě připomínky,“ zasyčel Erichovi do tváře. „Za prvé, jsem váš nadřízený. Za druhé, můj rozkaz je jako Boží přikázání a vy uděláte, co vám řeknu. Je to jasné?“ zvedl výhrůžně obočí. Erich srazil paty a vyštěkl: „Jasně.“ „Dobře, zařadte se zpět,“ sykl opět Pilz. „Vy ostatní mu budete pomáhat. Veškerá činnost je založena na kamarádství a kázni. Ovšem kdo neplní příkazy, bude potrestán. To je vám také jasné, že?“ otázal se ostatních vojáků. Odpovědí mu bylo hlasitě: „Jasně.“ Pilz se trochu usmál a zavelel rozchod. „Za chvíli přijdu zkontrolovat zbraně a běda tomu, kdo ji bude mít špinavou,“ dodal ještě. Vojáci se rozcházeli na ubikaci a Erich se zeptal Kurta: „To myslel ty staré pušky, ze kterých se nedá ani vystřelit?“ Kurt se usmál: „Ale dá, to ještě uvidíš.“ Když přišli na pokoj, vrhli se všichni ke svým zbraním a začali je rozebírat a čistit. Erich také. I když byla zbraň ze skladu, bylo vidět, že má něco za sebou a údržbu nutně potřebuje. Asi za půl hodiny se Pilz objevil a začal namátkově kontrolovat pušky. I tu Erichovu. Otevřel závěr, koukl do hlavně a přešel prstem po zásobníkové šachtě. „Dobré, vidím, že to se zbraní jde. Snad i střílet budete umět,“ po-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Na zemi peklo, na nebi smrt.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.